

1. DIEĽ FENOMÉNÁLNEJ DIMILY TRILÓGIE

Vieš,
že tá
milujem?

ESTELLE MASKAME

COOL
BOO

Vieš, že ťa milujem?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame
Vieš, že ťa milujem? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vieš, p'
že ta
mibijem?

E S T E L L E M A S K A M E

*Túto knihu od začiatku venujem svojim čitateľom,
lebo nie je moja, ale ich.*

Poďakovanie

Ďakujem svojim čitateľom, ktorí boli so mnou od úplného začiatku a sledovali, ako táto kniha vzniká. Ďakujem, že vďaka nim som si písanie nesmierne užívala a že so mnou vydržali tak dlho. Moje poďakovanie patrí aj všetkým vo vydavateľstve Black & White za to, že v túto knihu uverili rovnako ako ja. Navždy budem vďačná Janne za to, že si želala získať pre túto knihu celý svet. Karyn ďakujem za všetky pripomienky a odborné rady, Laure za ustavičnú starostlivosť. Svojej rodine som vďačná za nekonečnú podporu a povzbudzovanie, predovšetkým mame Fenelle, ktorá ma v detstve brávala do knižnice, a tak som sa mohla zamilovať do kníh. Otcovi Stuartovi ďakujem za to, že ma vždy povzbudzoval v mojej túžbe stať sa spisovateľkou, a starému otcovi Georgeovi Westovi patrí moja vďaka za to, že mi od prvého dňa veril. Heather Allenovej a Shannon Kinnearovej ďakujem, že počúvali, keď som im vravela o svojich nápadoch, a dovolili mi nepretržite švitoriť o tejto knihe bez toho, aby mi povedali, že mám sklapiť, lebo moje vzrušenie ich istotne privádzalo do šialenstva. Neilovi Drysdalovi som vďačná, pretože mi pomohol dostať sa tam, kde momentálne som. Ďakujem, ďakujem, ďakujem. Nakoniec ďakujem Danici Proeovej, ktorá ma učila, keď som mala jedenásť rokov, za to, že bola prvý človek, ktorý mi povedal, že píšem ako skutočná spisovateľka, a za to, že práve vďaka nej som si uvedomila, že sa chcem stať spisovateľkou.

Ak som sa niečo dozvedela z filmov a z kníh, tak je to určite to, že Los Angeles je najúžasnejšie mesto na svete, že tam žijú najúžasnejší ľudia a že sú tam najúžasnejšie pláže. Takže rovnako ako každé mladé dievča, ktoré kráča po tejto planéte, som snívala o návšteve Zlatého štátu, čiže Kalifornie. Túžila som jedného dňa bežať po Venice Beach, priložiť dlane na hviezdy svojich obľúbených celebrit na chodníku slávy, vyliezť k nápisu *HOLLYWOOD* a rozhliadnuť sa po tom krásnom meste.

Chcela som to urobiť a chcela som navštíviť aj všetky ostatné nudné miesta, ktoré turisti jednoducho musia vidieť.

So slúchadlom v uchu a s pozornosťou rozdvojenou na pesničky, ktoré mi hrajú do ucha, a na pohyblivý pás, ktorý sa predomnou otáča, sa pokúšam nájsť voľné miesto, odkiaľ by som si mohla vziať svoj kufor. Ľudia naokolo sa posúvajú dopredu a hlasno sa rozprávajú so svojimi partnermi, jačia, že okolo nich práve prechádza ich batožina, alebo kričia, že tá batožina nie je ich. Zagúľam očami a zadívam sa na kufor kaki farby, ktorý sa ku mne blíži. Poznám ho podľa textu pesničky, ktorú som napísala na jeho bočnú stranu, a tak schmatnem rukoväť a čo najrýchlejšie ho zložím z pása.

„Som tu!“ zakričí známy hlas. Neuveriteľne hlboký hlas môjho otca sa napoly stráca v piesňach, ktoré mi znejú do ucha, ale pravdepodobne by som ho počula aj vtedy, keby som ich mala pustené úplne naplno. Jeho hlas je taký otravný, že ho nemožno ignorovať.

Keď mi mama po prvý raz oznámila, že otec chce so mnou stráviť leto, nad absurdnosťou toho nápadu sme vybuchli do smiechu. „Nemusíš sa k nemu vôbec približovať,“ pripomínala mi dennodenne. Tri roky sa neozval a zrazu chce so mnou stráviť celé leto? Stačilo by, keby mi z času na čas zatelefonoval, opýtal sa, ako sa mám, a postupne by sa vracal do môjho života. Lenže nie! Rozhodol sa zahryznúť do kyslého jablka a rovno ma požiadal, aby som s ním strávila celých osem týždňov. Mama bola jednoznačne proti. Tvrdila, že otec si tých osem týždňov so mnou nezaslúži. Vyhlásila, že tým nikdy nevyhradí čas, ktorý stratil. Otec sa však nedal odbiť a zúfalým tónom ma presviedčal, že v Južnej Kalifornii sa mi bude páčiť. Netuším, prečo sa znenazdajky rozhodol znovu so mnou nadviazať kontakt. Dúfal, že dokáže napraviť náš vzťah, ktorý zničil, keď sa jedného dňa zbalil a odišiel? Pochybovala som, či je niečo také vôbec možné, no potom sa to vo mne zlomilo a zavolala som mu, že chcem prísť. Samozrejme, nerozhodla som sa tak kvôli nemu. Zavázila predstava horúcich letných dní a nádherných pláží a šancí, že sa zamilujem do najlepšieho modela firmy Abercrombie & Fitch s opálenou pokožkou a vypracovanými brušnými svalmi. Okrem toho som mala aj iný dôvod, prečo som sa chcela dostať stovky kilometrov od Portlandu.

Preto z človeka, ktorý sa ku mne blížil, nie som ktovieako nadšená.

Za tri roky sa veľa zmenilo. Pred tromi rokmi som bola takmer o osem centimetrov nižšia. Pred tromi rokmi otec nemal vo vlasoch viditeľne šedivé pramene. Pred tromi rokmi by naše stretnutie nebolo takéto rozpačité.

Zo všetkých síl sa snažím usmievať. Cerím zuby, aby som mu nemusela vysvetľovať, prečo mám na tvári ustavične zamračený výraz. Usmievať sa je vždy oveľa jednoduchšie.

„Pozrime sa na moje malé dievčatko!“ zvolá otec, doširoka otvorí oči a neveriacky pokrúti hlavou nad tým, že už nevyzerám ako v trinástich rokoch. Och, aké prekvapujúce! Šestnásťročný vyzerajú inak ako žiaci siedmeho ročníka!

„Hej,“ uškrniem sa, zdvihnem ruku a vytiahnem si z ucha slúchadlo. Káblíky mi visia v ruke a zo slúchadiel stále slabo počuť hudbu.

„Eden, veľmi si mi chýbala,“ usmeje sa.

Myslím si, že budem skákať od radosti, že som chýbala človeku, ktorý od nás kedysi dávno odišiel? Že sa mu hodím do náručia a rovno mu všetko odpustím? Tak to v nijakom prípade nefunguje. Odpustenie nemožno očakávať, treba si ho zaslúžiť.

Ak s ním však mám stráviť najbližších osem týždňov, pravdepodobne by som sa mala pokúsiť odložiť nepriateľstvo bokom. „Aj ty si mi chýbal.“

Otcova tvár sa rozžiari, na líkach sa mu urobia také výrazné jamky, ako keď sa krtko zavrtava do zeme. „Daj, vezmem ti kufor,“ ponúkne sa, natiahne sa, chytí ho a položí kolieskami na zem.

Vyjdem za ním z budovy letiska. Oči mám na stopkách, ak by sa o mňa náhodou obtrela nejaká filmová hviezda alebo topmodel, lenže nikoho takého nevidím.

Ovalí ma teplý vzduch a cestou po obrovskom parkovisku mi líca zohrievajú slnečné lúče. S mojimi vlasmi sa pohráva jemnučký vánok. Obloha je jasná, ak nerátam niekoľko znepokojujúcich oblakov.

„Myslela som si, že tu bude teplejšie,“ poznamenám našťvaná, že v Kalifornii nie je absolútne bezvetrie, jasno a sucho bez jedinej kvapky dažďa, ako ukazujú vo filmoch a ako som tomu uverila. Nikdy mi nenapadlo, že by v nudnom Portlande mohlo byť v lete teplejšie ako v Los Angeles. Je to pre mňa obrovské sklamanie a navedory tomu, aký suchopárny je Oregon, najradšej by som sa otočila a vrátila sa domov.

„Aj tak je dosť horúco,“ otec pokrčí plecami, takmer ani čoby sa za počasie ospravedlňoval. Keď sa naňho pozriem kútikom oka, všimnem si na jeho tvári čoraz väčšie podráždenie, keď si márne namáha mozog v snahe vymyslieť nejakú vhodnú tému na rozhovor. Akurát že okrem tejto nepríjemnej situácie nemáme o čom diskutovať.

Keď aj so svojím kufrom zastane pri čiernom lexuse, pochybovačne sa zahľadím na vyleštenú karosériu. Pred rozvodom jazdili s mamou v obyčajnom volve, ktoré sa najmenej raz za mesiac pokazilo. Aj to v prípade, že sme mali šťastie. Znamená to, že buď v novom zamestnaní extrémne dobre zarába, alebo za nás vtedy skrátka nechcel utrácať. Možno sme mu nestáli za to, aby na nás vyhadzoval peniaze.

„Je otvorené,“ kývne hlavou k autu, zatiaľ čo otvára batožinový priestor a hádže doň môj kufor.

Prejdem k pravej strane vozidla, zložím si batoh, ktorý mám na chrbte, otvorím dvere a nasadnem. Na rozpálenej koži na sedadle si takmer popálím nahé stehná. Kým otec vklzne za volant, chvíľu len ticho úpiem.

„Mala si príjemný let?“ opýta sa v úsilí nadviazať rozhovor, keď naštartuje a vycúva z parkovacieho miesta.

„Dalo sa to prežiť.“ Cez telo si pretiahnem bezpečnostný pás a zapnem ho. Batoh si položím na kolená a civiem von oknom. Oslepuje ma slnko, takže strčím ruku do predného vrečka batoha, vyberiem slnečné okuliare a nasadím si ich. Vzdychnem.

Počujem, ako otec naprázdno preglgne a zhlboka sa nadýchne. „Ako sa má mama?“

„Skvele,“ odvetím, možno priveľmi dychtivo. Jednoducho chcem zdôrazniť, ako dobre sa má aj bez neho. Nie výborne, ale ani nie zle. Posledných niekoľko rokov sa usiluje presvedčiť samu seba, že rozvod je skúsenosť, z ktorej sa môže poučiť. Rada by si myslela, že rozvod jej poskytol životnú šancu alebo ju aspoň naplnil múdrosťou, no ak mám byť úprimná, výsledkom nebolo nič iné ako to, že začala opovrhovať mužmi. „Nikdy sa nemala lepšie.“

Otec pokýva hlavou, pevne zovrie volant a vyjde z letiska na hlavnú cestu. Je to viacprúdová diaľnica, po ktorej sa ženú autá jedno za druhým. Premávka je veľmi hustá, ale ideme pomerne rýchlo. Okolitá krajina je otvorená doďaleka, nevyčnievajú tu mrakodrapy ako v New Yorku ani tu nestoja rady stromov ako doma

v Portlande. Potešilo ma zistenie, že tu naozaj rastú palmy. Mala som totiž podozrenie, že je to len mýtus.

Prejdeme pod množstvom ukazovateľov smeru, ktoré po jednom visia nad každým diaľničným pruhom a ukazujú smer k okolitým mestám a mestským štvrtiam. Míňame ich tak rýchlo, že ich zaregistrujem iba ako rozmazanú šmuhu. Opäť sa medzi nami rozhostí ticho, a tak si otec rýchlo odkašle a urobí druhý pokus o rozprúdenie rozhovoru.

„Santa Monica sa ti bude páčiť,“ usmeje sa na mňa. „Je to úžasné miesto.“

„Hej, vyhľadala som si ho,“ poviem, ruku si opriem o okno a ďalej upieram pohľad na ulicu. Los Angeles zatiaľ vôbec nevyzerá tak oslnivo ako na fotkách, ktoré som videla na internete. „Je tam také to čosi na móle, však?“

„Áno, Pacific Park.“ Oslepí ma slnečný lúč, ktorý sa odrazí od zlatej obrúčky na otcovom prste. Zastonám. Otec si to, samozrejme, všimne. „Ella sa nevie dočkať, kedy ťa konečne spozná,“ podotkne.

„Je to vzájomné.“ To je klamstvo.

Ella, ako ma otec nedávno informoval, je jeho nová manželka. Náhrada za moju mamu. Niečo nové, niečo lepšie. Toto je čosi, čomu nerozumiem. Čo má táto ženská, táto Ella, čo moja mama nemá? Lepšie umýva riad? Robí lepšiu fašírku?

„Dúfam, že spolu budete dobre vychádzať,“ vyhlási otec po chvíli ťaživého ticha a presunie sa do krajného pruhu. „Naozaj si želim, aby to fungovalo.“

Otec si možno želá, aby to fungovalo, no ja som sa ešte nevyrovнала s predstavou, že má úplne novú rodinu. Myšlienka, že mám nevlastnú matku, sa mi ani trochu nepáči. Chcem normálnu rodinu, ktorú tvorí moja mama, môj otec a ja. Nijaké úpravy neprijímam. Neznášam totiž zmeny.

„Koľko si vravel, že má detí?“ opýtam sa pohľadovo. Nielenže som získala nevlastnú matku, ale šťastnou náhodou aj nevlastných bratov.

„Tri,“ zasyčí otec. Môj neskrývaný negativizmus mu začína liezť na nervy. „Tylera, Jamieho a Chasea.“

„Fajn,“ uškrniem sa. „Koľko majú rokov?“

Sústredí sa na stopku niekoľko metrov pred nami, spomalí a začne vysvetľovať. „Tyler nedávno oslávil sedemnásť narodeniny, Jamie má štrnásť a Chase jedenásť. Skús s nimi vychádzať, dcérka.“ Kútikom orieškovohnedého oka sa na mňa prosebne pozrie.

„Aha,“ zatvárim sa prekvapene. Doteraz som predpokladala, že sa stretnem s niekoľkými batoľatami, ktoré sú sotva schopné zosmolieť súvislú vetu. „Tak dobre.“

Po tridsiatich minútach odbočíme na kľukatú cestu, pravdepodobne na predmestí veľkomesta. Cestu po oboch stranách lemujú vysoké stromy, ktorých hrubé kmene a pokrútené konáre poskytujú tieň pred slnkom. Všetky domy sú väčšie než dom, v ktorom žijem s mamou, a sú jedinečné vzhľadom aj konštrukciou. Nijaké dva domy nie sú rovnaké ani tvarom, ani farbou, ani veľkosťou. Otcov lexus zaparkuje pred domom z bieleho kameňa.

„Tu bývaš?“ Deidre Avenue vyzerá úplne normálne, ani čoby sa nachádzala niekde v Severnej Karolíne. Los Angeles však nemá byť normálne! Má byť pompézne, výnimočné a úplne fantastické. Ibaže nie je.

Otec prikývne, vypne motor a sklopí tienidlo. „Vidíš tamto okno?“ ukáže na okno na druhom poschodí, presne v strede.

„Áno.“

„To je tvoja izba.“

„Aha,“ zarazím sa. Nečakala som, že počas osemtýždňového pobytu tu budem mať vlastnú izbu. No zdá sa, že je to pomerne veľký dom, takže asi majú dosť voľných izieb. Potešilo ma, že nebudem spať na nafukovacom matraci uprostred obývačky. „Ďakujem, oci.“ Keď sa pokúsím vystúpiť z auta, uvedomím si, že nosiť krátke nohavice má svoje za aj proti. Za: v tomto počasí mi je v nich príjemne chladno. Proti: stehná mám prilepené ku koženému sedadlu otcovho lexusu. Z auta teda určite vystupujem viac ako minútu.

Otec beží otvoriť batožinový priestor, vyberie z neho môj kufor a postaví ho na chodník. „Tak poď ďalej,“ povie, vytiahne rukoväť kufra a ťahá ho za sebou.

Dlhým krokom prekročím parkovacie miesto a nasledujem otca po chodníku dláždenom kameňmi. Vedie k hlavným dverám. Sú mahagónové a panelové, presne také, aké mávajú v domoch bohatých ľudí. Po celý čas upieram pohľad na conversky na svojich nohách. Dokonca zastanem, aby som očami prebehla po svojom otrasnom písme, ktoré zdobí bielu gumu naboku. Rovnako ako na kufor, aj na topánky som si čiernym perom načmárala text obľúbenej piesne. Pohľad na tie slová mi pomáha udržať nervy pokojné aspoň dovtedy, kým prídeme k dverám.

Dom ako taký – napriek tomu, že je to odporňý symbol konzumnej spoločnosti – je veľmi pekný. V porovnaní s domom, v ktorom som sa ráno prebudila, vyzerá ako päťhviezdičkový hotel. Na príjazdovej ceste stojí biely rangerover. *Hrozne nevkusné*, pomyslím si.

„Si nervózna?“ Pred dverami otec zastane a povzbudzujúco sa na mňa usmeje.

„Trochu,“ pripustím. Usilujem sa nemyslieť na nekonečný zoznam vecí, ktoré by sa mohli pokaziť, ale niekde hlboko vo svojom vnútri cítim predovšetkým strach. Čo ak ma všetci budú nenávidieť?

„Nemusíš byť.“ Otvorí dvere a vojdeme aj s kufrom, ktorého kolieska škrípu na drevenej podlahe.

Hneď pri vstupe nás omámi vôňa levandule. Schodisko predomnou vedie na poschodie a cez odchýlené dvere po svojej pravici vidím obývaciu izbu. Rovno predomnou, za klenutým oblúkom, je kuchyňa, z ktorej vyjde žena a blíží sa ku mne.

„Eden!“ zvolá. Vezme ma do náručia, v ktorom mi trochu zavadzia jej obrovské poprsie, a potom o krok cúvne, aby si ma premerala od hlavy až po päty. Aj ja to urobím. Má blond vlasy a je štíhla. Z akéhosi absurdného dôvodu som predpokladala, že bude vyzeráť

podobne ako mama. Lenže otec očividne zmenil vkus. Nielen po-
kial' ide o ženy, týka sa to aj životnej úrovne. „Som veľmi rada, že
sa s tebou konečne stretávam!“

O krok cúvnam a pokúšam sa potlačiť nutkanie zagúľať očami
alebo sa uškrnúť. Keby som však prejavila takú neúctu, otec by ma
určite odviezol naspäť na letisko. Namiesto toho teda poviem:
„Ahoj.“

„Bože, oči máš ako Dave!“ vyhrkne. Vzhľadom na to, že oveľa
radšej by som mala oči ako mama, bola to najhoršia možná po-
známka. Moja mama totiž od svojej rodiny neušla.

„Mám ich tmavšie ako on,“ zašomrem otrávene.

Ella to ďalej nerozoberá a zmení tému rozhovoru. „Musíš sa zo-
známiť aj s ostatnými. Jamie, Chase, poďte dolu!“ zakričí s hlavou
otočenou ku schodisku a vzápätí sa obráti znova ku mne. „Povedal
ti Dave o večierku, ktorý dnes večer organizujeme?“

„O večierku?“ zopakujem ako ozvena. Na mojom zozname
s nadpisom *Čo budem robiť v Kalifornii* rozhodne nijaké spoločenské
akcie nie sú. Predovšetkým nie také, ktoré organizujú cudzí ľudia.
„Oci?“ pozriem sa naňho so zdvihnutým obočím.

„Bude to len grilovanie s niekoľkými susedmi,“ vysvetlí. „Uspo-
riaďať staré dobré grilovanie je najlepší spôsob, ako začať leto.“
Z hĺbky duše si želim, aby prestal rozprávať.

Pravdupovediac, nemám rada ani veľké skupiny ľudí, ani grilo-
vanie. „Super!“ hlesnem.

Vtom sa ozve hlasný dupot. Po dubovom schodisku sa k nám ru-
tia dvaja chalani, ktorí berú schody po dva.

„To je Eden?“ zašepká starší Elle do ucha, len čo sa ocitne dole,
no aj tak ho počujem. Som si istá, že je to Jamie. Mladší, s doširoka
otvorenými očami, je určite Chase.

„Ahojte,“ pozdravím ich, pričom pery skrútim do žiarivého
úsmevu. Z toho, čo si pamätám z rozhovoru v aute, má Jamie štr-
násť. Hoci je o dva roky mladší než ja, je takmer rovnako vysoký.
„Ako sa darí?“

„Super,“ odvetí Jamie. Nezaprie, že je Ellin syn. Jeho žiarivo modré oči a strapaté blond vlasy sú jasný dôkaz. „Dáš si niečo na pitie?“

„Nie, vďaka,“ odmietnem. Z jeho vzpriameného postoja a úsilia o dobré spôsoby vyplýva, že na svoj vek je pomerne vyspelý. Dúfam, že si budeme rozumieť.

„Chase, nepovieš Eden aspoň ahoj?“ vyzve Ella najmladšieho syna.

Chase sa tvári veľmi zdržanlivo. Aj on zdedil Elline bezchybné gény. „Ahoj,“ zamrmle, ale do očí sa mi nepozrie. „Mami, môžem ísť k Mattovi?“

„Pravdaže, zlatko, no pred siedmou musíš byť doma,“ pripomenie mu Ella. Zaujímalo by ma, či je to typ matky, ktorá dá dieťaťu domáce väzenie za niekoľko omrviniiek na koberci v obývačke, alebo typ, ktorému neprekáža, ak jej potomok na dva dni zmizne. „Dnes večer budeme grilovať, dúfam, že si to pamätáš.“

Chase prikývne a prešmykne sa popri mne. Otvorí dvere a zabuchne ich za sebou tak rýchlo, že nikomu z nás nestihne povedať ani jediné slovo na rozlúčku.

„Mami, mám jej to tu ukázať?“ opýta sa Jamie sekundu po tom, čo jeho brat zmizol.

„To by bolo skvelé!“ odvetím namiesto Elly. S Jamiem to bude určite lepšie ako s otcom alebo Ellou, prípadne dokonca s oboma zároveň. Nemám dôvod tráviť čas s ľuďmi, v ktorých blízkosti by som najradšej nebola. Oveľa radšej zostanem so svojím novým úžasným nevlastným bratom. Tak či tak aj im táto situácia pripadá rovnako podivná ako mne.

„To je od teba milé, Jamie,“ súhlasí Ella. Určite sa potešila, že mi nemusí ukazovať, kde je záchod. „Ukáž Eden jej izbu.“

Otec sa na mňa pozrie a pousmeje sa. „Keby si niečo potrebovala, budeme v kuchyni.“

Jamie vezme môj kufor a vlečie ho hore schodmi. Odolám nutkanie pohrdavo si odfrknúť. V tomto okamihu túžim iba po

opálených nohách a čerstvom vzduchu, čo rozhodne nezískam, ak sa budem zdržiavať v dome s otcom.

Nasledujem Jamieho a na pol ucha začujem, ako otec zasyčí: „Kde je Tyler?“

„Neviem,“ odvetí Ella.

Ako sa od nich vzdiaľujeme, ich hlasy slabnú, lenže ešte nie sme tak ďaleko, aby som nepočula otcovu odpoveď. „To mu dovoľíš iba tak odísť?“

„Áno,“ pritaká Ella. Viac nepočujem, lebo už sme naozaj mimo dosluchu.

„Tvoja izba je oproti mojej,“ informuje ma Jamie, keď vyjdeme na poschodie. „Máš najchladnejšiu miestnosť. S najlepším výhľadom.“

„Prepáč.“ Nahodím silený úsmev a pokúšam sa udržať ho na tvári po celý čas, čo ma Jamie vedie k jedným z piatich dverí. Nemôžem odolať, a tak zastanem a pozriem sa nadol. Prv než Ella vojde do kuchyne, zazriem jej blond vlasy.

Mám pocit, že je to typ matky, ktorej neprekáža, ak človek zmizne.

Keby som na opísanie svojej novej izby mala použiť jediné slovo, povedala by som: „Základná.“ Nijaké iné slovo by ju nevystihlo lepšie. V izbe so svetlými stenami stojí posteľ a obyčajný bielizník. Nič viac tu nie je. A je tu neuveriteľne horúco.

„Ten výhľad sa mi páči,“ otočím sa k Jamiemu, hoci som sa z okna ešte nepozrela a netuším, čo z neho vlastne vidieť.

Môj nevlastný brat sa rozosmeje. „Tvoj otec povedal, že si izbu môžeš zariadiť podľa svojho vkusu.“

Prejdem sa po miestnosti, obídem béžový koberec a otvorím vstavanú skriňu. Na posuvných dverách sú zrkadlá. Je oveľa väčšia ako skriňa, ktorú mám doma. Navyše, izba má vlastnú kúpeľňu. Nazriem dovnútra a spokojne nadvihnem obočie. Sprcha vyzerá, akoby ju dosiaľ nikto nepoužil.

„Páči sa ti tu?“ opýta sa kdesi za mojím chrbtom otec. Prudko sa otočím za zvukom jeho hlasu. Otec sa na mňa široko usmeje. Netuším, kedy vošiel. „Prepáč, že je tu tak teplo. Zapnem klimatizáciu. Vydrž päť minút.“

„To je v poriadku,“ poviem. „Izba sa mi páči.“ Je takmer dvakrát väčšia ako moja izba v Portlande, takže navzdory spartánskému zariadeniu sa mi nemôže nepáčiť.

„Si hladná?“ Začínam mať pocit, že otázky sú to jediné, v čom môj otec vyniká. „Cestovala si celé popoludnie, určite už umieraš od hladu. Čo si dáš?“

„Netráp sa,“ pokrútim hlavou. „Uvažujem, že si pôjdem zabehať. Povystierať si nohy.“ Nechcem porušiť svoj každodenný bežecký rozvrh a chvíľu sa prebehnúť považujem za dobrý spôsob, ako preskúmať túto štvrt’.

Na otcovej starnúcej tvári sa objaví závažanie. Asi na dve sekundy sa zamračí, potom si povzdychne, akoby som ho požiadala o modré z neba.

„Oci!“ ohradím sa. Zakloním hlavu a prinútim sa jemne, ale falošne zasmiať. „Mám šesťnásť rokov, môžem ísť sama von! Len sa tu chcem trochu rozhliadnuť.“

„Tak so sebou aspoň vezmi Jamieho,“ navrhne. Jamieho obočie od zvedavosti vystrelí nahor. Alebo od prekvapenia. Nie som si istá, čo to je. „Jamie?“ otočí sa k nemu otec. „Rád beháš, však? Pôjdeš s Eden a dohliadneš, aby sa nestratila?“

Jamie na mňa žmurkne, venuje mi vševediaci až súcitný úsmev a potom súhlasí. „Jasné. Prezlečiem sa.“ Predpokladám, že rozumie, aké otravné je mať takýchto opatrných rodičov, ktorí sa k človeku správajú, ani čoby mal päť rokov.

Keď toto všetko vezmem do úvahy, pochopím, že mám za sebou skvelý štart v Santa Monice. Som tu ešte len prvý deň a trápne napätie medzi otcom a mnou je už takmer neznesiteľné. Som tu prvý deň a hneď ma núti zúčastniť sa na grilovaní s davom cudzích ľudí. Som tu prvý deň a nemôžem si ísť zabehať bez sprievodu.

Som tu prvý deň a už ľutujem, že som sem vôbec prišla.

„Nechodte ďaleko,“ upozorní ma otec. Vyjde z izby a nechá otvorené dvere, hoci naňho zakričím, aby ich zavrel.

Jamie pribehne k dverám, rukou sa oprie o zárubňu a opýta sa: „Chceš ísť hneď teraz?“

Pokrčím plecami. „Ak ti to vyhovuje.“

Prikývne a vyjde z izby. Nezabudne za sebou zatvoriť dvere.

Nemienim márne čakať v dome, predovšetkým keď klimatizácia pravdepodobne nefunguje, a tak položím kufor na mäkký matrac postele a otvorím ho. Nadchne ma zistenie, že všetky moje veci – od

notebooku až po obľúbenú spodnú bielizeň – sú v poriadku a nedotknuté. Zvyčajne sa mi kufre vracajú sotva s polovicou vecí, lebo zamestnanci letísk sa k batožine správajú otrasne. Siahnem do svojho prekvapujúco robustného kufra, ruku strčím úplne naspodok, lebo bežecké oblečenie bolo prvá vec, ktorú som si zabalila.

Hravým krokom sa vydám do svojej luxusnej kúpeľne, aby som sa trochu osviežila a prezliekla, lenže mobil, ktorý mám vo vrecku, sa ma práve v tom okamihu rozhodne slabým vibrovaním láskavo upozorniť na to, že už je takmer vybitý. Vtedy si spomeniem, že Amelia ma prosila, aby som jej zavolala, hneď ako priletím. Šortky a športovú podprsenku položím vedľa umývadla, sadnem si na žiarivo čistý poklop záchodovej misy a prekrížim si nohy. V kontaktoch vyhladáam číslo najlepšej kamarátky a o niekoľko nanosekúnd sa ozve vyzváňací tón.

„Ahoj,“ povie Amelia prihlúplym hlasom, ktorý znie, akoby bola kríženec postavy z animovaného filmu a športového komentátora.

„Ahoj,“ napodobním jej tón. Zasmejem sa, ale vzápätí vzdychnem. „Je to tu nafigu! Najradšej by som celé leto strávila s tebou.“

„Tak sa vráť! Aj tu je to dosť čudné.“

„Také čudné ako stretnutie s mojou novou nevlastnou matkou?“

„Až také čudné nie,“ pripustí Amelia. „Ako na teba pôsobí? Nie je ako zlá macocha v *Popoluške*, však? A čo nevlastní bratia? Už máš rozpis, kedy ich budeš musieť strážiť?“

Napriek tomu, že ma nevidí, pokrútim hlavou. Keby len tušila, že je to skôr naopak. „Už to nie sú malé deti.“

„Čože?“

„Sú to skôr, nuž, tínedžeri.“

„Tínedžeri?“ zopakuje neveriacky. Pred tým, ako som odcestovala na prázdniny, som dva týždne v kuse nariekala, ako sa bojím stretnutia so svojimi novými nevlastnými bratmi, lebo neznášam deti mladšie ako šesť rokov. Ukázalo sa, že všetci traja sú oveľa starší.

„Hej,“ pritakám. „Sú fajn. Jeden je trochu hanblivý, no je z nich najmladší, takže je to normálne. Druhý je trochu starší a myslím si,

že si s ním budem rozumieť. Nie som si istá, ale dúfam, že áno. Volá sa Jamie.“

„Myslela som si, že budeš mať troch bratov,“ začuduje sa Amelia. „Vravela si, že sú traja.“

„Tretieho som ešte nevidela,“ vysvetlím. Úplne som zabudla, že ma naozaj môžu posudzovať traja noví nevlastní bratia, nie iba dvaja. „Asi sa s ním zoznámim neskôr. Teraz si idem zabehať s Jamiem.“

„Eden,“ osloví ma Amelia prísne, a predsa nežne. „Práve si prišla. Upokoj sa. Vyzeráš skvele.“

„Nie.“ Mobil si plecóm pritisnem k uchu, natiahnem ruku a vy-
zujem si topánky. „Povedali o mne ešte niečo?“ opýtam sa pomaly napriek tomu, že by som to radšej nevedela. Lenže vždy je tu ten záujem, tá zvedavosť, ktorá ma zožiera. A, pravdaže, neschopnosť vyrovnáť sa s tým. Vždy podľahnem.

Na druhej strane linky sa rozhostí krátke ticho. „Nemysli na to.“

„Takže to znamená áno,“ konštatujem. Je to len šepot, taký tichý, že Amelia ma pravdepodobne nepočuje. Mobil začne opäť vibrovať. „Amelia, o chvíľu sa mi vybije mobil. Večer budem musieť ísť na nejaké hlúpe grilovanie. Ak mi tam budú všetci liezť na nervy, budem ti posilať esemesku za esemeskou, aby si mysleli, že mám kopu priateľov.“

Amelia sa zasmieje. Predstavím si, ako prevracia oči dohora. Je to jej zvyk. „Jasné. Píš.“

Prv než stihnem zamumlať pozdrav, telefón vypovie službu, takže ho hodím k umývadlu a siahnem po oblečení. Beh je skvelý na vyčistenie hlavy. Vyčistiť si hlavu je presne to, čo teraz potrebujem. Bleskurýchlo sa prelečím do svojho bežeckého úboru – robím to tak často, že by som to bez problémov zvládla aj počas spánku –, zbehnem na prízemie a po prvý raz vojdem do kuchyne. Privítajú ma čierne lesklé pulty, biele lesklé skrinky a čierne lesklé dlaždice na podlahe. Všetko je veľmi, veľmi lesklé.

„Páni!“ zhodnotím. Pozriem sa na plastovú fľašu, ktorú držím v ruke, a potom na dokonale čistý drez. Takmer sa bojím napustiť si v ňom vodu.